

Ένας

Αμλέτου

Μονόλογος γ' (συνέχεια)

Το Άστυ, Αθήνα

τμ. 3, τχ. 148 (24 Ιουλίου 1888), σ. 6

ΑΜΛΕΤΟΥ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ Γ'

(Συνέχεια).

Και εἶδον τοὺς δημαρχικοὺς στὸ Μόναχο νὰ τρέχουν.
 Ἄντι τοὺς δρόμους μας ἔδω νὰ συγροκαταβρέχουν.
 Καὶ εἶδον, πῶς οἱ Βαυαροὶ τοὺς παρακάθουν χάρι,
 καὶ πῶς τὸ Λυκοδήμαρχο καθεὶς γλυκοκυντάζει
 καὶ ἐκπέθην, ἂν τὸν ἐπαιρναν ἐκεῖ πεντέξη μῆνας
 βεβαίως θὰ τοὺς ἔκρινε τὸ Μόναχον-Ἀθήνας! . .
 Καὶ τοῦ Φυχάρη διάβασα κατόπιν τὸ ταξίδι,
 καὶ εἶπα, νὰ ἡ γλώσσά μας ἄγνή, χωρὶς φιασίδι . .
 Ἦλθον πάλιν εἶπον, ἀδελφέ, καὶ σένα τί σὲ μέλλει,
 ἂν ὁ καθένας ἑμιλῇ τῇ γλώσσα ἕπως θέλει!
 Ὅλοις ἡ γλώσσαις ποῦ μιλοῦν ἔχουν καὶ κάποια χάρι,
 μ' ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λα(γ)οῦ καὶ ἄλλα τοῦ Φυχάρη . .
 Καὶ εἶδον εἰς τὸ Φάληρον τῶν Ἀθηνῶν τὰ πλήθη,
 καὶ εἶπον, πῶς ἡ ἐποχή καὶ ὁ κόσμος μετεβλήθη;
 Τί πράγματ' ἀπροσδόκητα! . . καὶ πῶς νὰ τὰ πιστέψης!
 Προέβην δὲ ἀντοστιγμὴ σὺς ἀκολούθους σκέψεις:
 Νὰ ζῆ καγεῖε στῶν Ἀθηνῶν τῇ φλογερῇ Σαχάρα,
 ἢ στοῦ Φαλήρου τὴν ἀκτὴν μὲ ἄλογα καὶ χάρα;
 Μὲ ταῖς γυραῖκες, ὡς Ἀδάμ, στὴν ἀμμονδιά νὰ παίξῃ,
 ἢ βερσεὶ στοῦ Λαγαμῆ νὰ τρώγῃ τὸ τραπέζι;
 Νὰ κινδυνεύῃ διαρκῶς ἀπὸ στρατῶν ξιφήρη,
 ἢ στοῦ Δρα γὰ τῇ μιὰ φορὰ νὰ πέσῃ τὸ γεφύρι;
 Ν' ἀκούῃ πάντα γύρω του φωναῖς, βιολιά, λαγοῦτα,
 ἢ τέλος πάντων σὲν ἴσῃ νὰ κρεμασθῇ τοῦ Σγοῦτα:

* Ένας

